

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I

LJUBLJANA, PETEK, 22. JANUARJA, 1937.

ŠTEV. 19.

Sto petdeset let razdiranja

Kmalu bo minilo 150 let, odkar je francoska revolucionarna skupščina uzakonila popolno svobodo tiska.

Sto petdeset let svobodnega razdiranja in neodgovornega uničevanja najvišjih vrednot! Kdo more prešteti množico zmotnih, nenravnih in protiverskih spisov, ki do danes zastrupljajo svet, kdo rešiti človeštvo prokletstva, ki mu ga je nakopala razbrzdana svoboda tiska! Koliko zla, koliko solza, koliko razdejanja!

V hitrih presledkih si sledi in se prepleta čez to dobo nešteto zmot. Vse pa se končno združuje danes v boljševizmu. Vse zmote devetnajstega in dvajsetega stoletja imajo v boljševizmu svoj končni zaključek. Kako resnične so tukaj besede preroka: »Naši očetje so jedli kisló grozdje in njih otroci imajo v zobeh skomino.«

Zlo prodira po tisku

Zlo je prodrlo po tisku. A tisk je še danes glavno orožje razdirajočih sil. Moderna brezbožniška propaganda se ga poslužuje kot najmočnejšega sredstva v boju zoper vero in krščansko kulturo.

Znano je, da je Španija zlasti od l. 1934. kar poplavljená od nemoralnega in protiverskega tiska. V Argentini, ki je ena izmed onih držav, kamor je pozornost Kominterne posebno usmerjena, izhaja danes 660 komunističnih publikacij, če odštejemo ves svobodomiselni tisk.

Kako je pri nas

Toda ni treba iskati primerov po drugih deželah. Poglejmo v lastno hišo, kako tukaj nemoralni in protiverski tisk razkrajá kulturo in versko zavest. Saj se celo po naših gimnazijah ra-

bijo učne knjige, ki napadajo Cerkev, napadajo ali odkrito prezirajo verska načela, širijo se skoraj neovirano časopisi in letaki, ki jim je namen ta, da s hujskanjem in lažjo sejejo v mladini sovraštvo proti veri. K temu naj se še doda množica ostalega svobodomiselnega in marksističnega časopisja, ki s svojim vplivom razdira šole, doda naj se vsa umazana in brezverska literatura, ki se pod krinko leposlovja ponuja zlasti mladini — in lahko rečemo, da sta moralno zdravje in moralna moč našega dijaštva kar najbolj ogrožena.

Proč s strupom!

Zavedati se moramo, da je eden najhujših in najnevarnejših sovražnikov katoliške moči in borbenosti protiverski in nenravni tisk.

Katoličan, ki bere protikatoliški tisk, se sam postavi v službo sovražnika že s tem, ko čita. Prav to hoče namreč sovražnik s tiskom: da ga ljudje bero — ko ga bero, že delajo za sovražnika. Naprej gre samo po sebi. Katoliška miselnost zamira, borbenost neha, nastopi brezbriznost.

In če takemu zapečkarju poveš, da je rešitev le v polnosti katolicizma, te prepričano zavrne: »Saj še tako nikamor ne pridemo!« Ali ni to žalosten in smešen položaj?

Upreti se je treba torej z vso močjo slabemu tisku, ki nas hoče zahrbtno oropati našega prepričanja. Podležemo mu že, ko ga beremo. Zato velja sklep: **protikatoliškega tiska ne bomo brali!** Proč s strupom! Ravnajmo se pri tem po glasu svoje vesti in po določbah Cerkve! Le na ta način bomo zaenkrat ustavili povodenj zla, ki se vali nad nas po tisku.

Kristjani se morajo zavedati, kako sveto dolžnost imajo, da podpirajo razširjanje krščanske nauka: ta dolžnost veže toliko bolj, čim bolj grozi nevarnost našemu bližnjemu.

Benedikt XV.

Oliveira Salazar

obnovitelj Portugalske

... novi Portugal je krščanski in njegove korporacije so krščanske in daleč proč od fašizma in njegovega poganškega naziranja o neomejeni državi z njenimi okrnjenimi korporacijami.

NJEGOVA OSEBNOST

27. aprila 1928. leta je skromen in nepoznan profesor univerze Coimbra prekoračil stopnice ministrstva financ v Lisboni, sam samcat, od vseh neopažen.

To je bil Oliveira Salazar, človek, ki ga je Bog določil za to, da reši svoj narod iz prepada, v katerega se je pogrezal; da ustvari nov Portugal in da obnovi pravo pojmovanje o nalogah države, ki ga »tragična Evropa« misli najti v krvi uporov in revolucij.

S Salazarjem je nesrečna Portugalska izšla iz dolgih let anarhije, ki je bila izčrpano deželo vrgla v popolno oblast masonerije.

Začelo se je bilo z umorom kralja Karla in naslednika prestola 1908. leta; sledil je izgon mladega kralja Manoela 1910, razkroj vlade, ljudska diktatura 1917, borba karbonarjev in framasonov, vojaška in monarhična reakcija, dokler ni prišlo do popolnega zrušenja portugalskih financ, nato pa diktatura generala Carmona.

L. 1926. je bil prvič imenovan za ministra financ. Čez tri dni je dopotoval v Lizbono. Telefoniral je v ministrstvo in klical direkcijo.

»Kdo tam?« je vprašal.

»Tu finančni minister. Kaj želite?«

»Nič. Hotel sem samo vedeti, če sem še minister. Vidim, da ne. Hvala!«

In takoj se je vrnil domov, odločen, da doma ostane.

Toča ta kratki obisk je napravil vtis. Veliko se je govorilo o tem.

Ko je prišel državni bankerot, so se zopet spomnili Salazarja. Živel je asketsko življenje na univerzi Coimbra, kjer je poučeval finančne vede. Nikdar ni težil za oblastjo, zavračal jo je, ko so mu jo nudili.

Po tega moža so v stiski poslali.

»Grem, je dejal, a le pod pogojem, da bom imel nadzorstvo nad vsemi izdatki in da me bodo ubogali.«

Pristali so. Naslednjega dne je zasedel finančno ministrstvo, ki ga vodi nepretrgoma od tedaj.

Postušajmo njegovo prvo javno izjavo:

»Stroga načela, ki bodo usmerjala naše skupno delo, kažejo našo odločno voljo, da se enkrat za vselej uredi finančno in gospodarsko življenje naroda. Pri tej težki nalogi potrebujem neomejeno, a mirno in vedro zaupanje naroda. Vem natančno, kaj hočem in kam hočem. (Malokateri državnik more tako reči.) Naj ljudstvo le pretresa moje odredbe, naj jih proučuje, naj stavlja svoje pomisleke, a naj tudi uboga, kadar bom ukazoval!«

Dostavil je še: »Vedite, da vlak v Coimbra vsak dan vozi in da jaz na ministrstvo nisem prirasel.«

To je bilo kratko in jasno.

Vlaki res vozijo v Coimbra vsak dan skozi vseh osem let, a brez Salazarja.

NJEGOV NAUK

Kako to, da je Salazar še vedno v Lisboni?

Vzrok je v tem, ker se drži svojega nauka, ker natančno ve, kot je sam rekel, kaj hoče in kam hoče.

On hoče, da bodi nova država nacionalna, korporativna in krščanska.

Hoče, da se v državi vzpostavi pravičnost in morala na krščanski podlagi; hoče, da se obnoje in razvijejo duhovne vrednote z gospodarskim napredkom; hoče, da so splošne narodne koristi pred koristjo posameznikov; hoče, da se popolna nesebičnost povzdigne v državno načelo. — In v tem daje sam prav lep zgled, saj je danes bolj reven, kot je bil prej.

Politiki starega kopita in strokovnjaki nereda nočejo v njem videti tistega izrednega človeka, kakršen je. Ljudstvu samemu se zdi, da je prelomil s portugalsko tradicijo in da svoje delo usmerja predaleč v bodočnost in da malo prehudo pretresa poetično sanjarstvo naroda.

Zares se Salazar razlikuje od svojih sonarodnjakov, to pa zato, ker so njegove zamisli za množico previsoke. »Portugalec je čustven in čuten do skrajnosti.« Salazar je človek razuma, zadržan, odklanja bahaško skazovanje, javnost, prilizovanje in laž.

Ko je zaključil ekspozé o načelih, katerih se hoče držati, je rekel: »Dajmo narodu optimizma, veselja, poguma in vere v njegovo usodo. Prekalimo njegovo močno dušo z velikimi ideali. Za geslo si vzemimo to neomajno resnico: Portugal postane velik in srečen narod, ako bomo hoteli.«

NJEGOVO DELO

Reforma državnega gospodarstva

Vse njegovo neizmerno delo je brez nasilja, brez sovraštva, pa tudi brez neodločnosti; v njem ni pretiranega poveličevanja države, ni oboroževanja rase. To je delo, ki povsod ustvarja red, kjer močna država posameznika ne zmečka, ampak ga podpira.

V kratkem času je bilo izvršeno ogromno delo.

Strah pred gospodarskim polomom se je razblinil v nič ob rednem prebitku v državnem proračunu, ki je bil dosežen po enostavnem in obnoviteljskem načrtu. Vsi javni uradi so bili obnovljeni in preurejeni. Masonerija je bila obojena kot načelna nasprotnica krščanske pravičnosti. Življenje je zadobilo svoj pravi tek, vrnil se je red, Portugal je bil rešen.

Reforma ustave

A sedaj, ko je bila anarhija potlačena in red vzpostavljen, je bilo treba dati državi novo ustavo, ki jo bo varovala pred častihlepni in lažienakostnimi spletkarji masonerije in revolucionarjev, ki se še niso razorožili.

Na tej ustavi je Salazar delal brez prestanka, in končno je bila v februarju 1933 proglašena, 19. marca pa z narodnim plebiscitom potrjena in je naslednjega leta stopila v veljavo.

Glavni organi republike po tej ustavi so:

predsednik z ministri in državnim svetom,

narodna skupščina,

korporacijska zbornica.

Na to zadnjo stavlja nova ustava svoje zaupanje. Na Portugalskem računajo, da pripada bodočnost tej korporacijski zbornici, ki je resnična zbornica merodajnih strokovnjakov.

Portugalska je prva država, ki je papeške okrožnice predstavila v življenje.

Neverjetno, a res je vendarle, da smo v katoliških slovenskih glasilih slišali imenovati novo portugalsko državo fašistično državo in njene korporacije nazivati fašistične korporacije!

Toda novi Portugal je krščanski in njegove korporacije so krščanske in daleč proč od fašizma in njegovega poganškega naziranja o neomejeni državi z njenimi okrnjenimi korporacijami.

PREOBRAT V SVETOVNEM RAZVOJU

Po svojem zgodovinskem in mednarodnem pomenu je vrednost Salazarjevega dela neizmerna, ker znači preobrat v svetovnem razvoju.

Moderna materialistična civilizacija ne razume smisla življenja, ker istoveti srečo z materialnim blagostanjem in zato niti tega več ne more dati.

Kot je dejal ruski mislec Berdjajev v svojem »Novem srednjem veku«: »Veliko podjetje moderne dobe je propadlo, treba ga je le likvidirati.«

A Salazar hoče svetu vrniti, kar mu je moderna civilizacija zapravila. Zato njegova vlada pomeni nov korak za obnovo in dvig Evrope.

Troje je, kar oblikuje to novo vladavino:

Temeljna načela, ki so pravična in boljša kot v kateri drugi evropski državi.

Demokratična državna oblika, ki je ni mogla nobena sila raniti ali uničiti.

Končno možje, izbrani iz elite Portugala, ki to vladavino ustvarjajo.

Nekoč so vprašali Salazarja, odkod jemlje energijo, ki oživlja njegovo voljo. Odgovoril je: »V koliki meri

je slaba državna uprava odgovorna za moralno in gmočno budo naroda? Kdo ve? Jaz trdim, da je včasih vzročna zveza in resnici tako neposredna in stroga, da se na žrtvah, solzah in na bedi ljudstva meriti in soditi, kaj voditelji støre in česa ne støre.«

*

Skozi steklena okna, ki gledajo na mesto, prodira na predsednikovo pisalno mizo sto svetlobnih žarkov. Lepo luzitansko mesto se lesketa s svojih sedmih gričev. Za veliko mizo iz temne hrastovine sedi Salazar, svetnik iz Colmbre, človek finega in tako izrazitega obraza, svetlih rjavih oči, jasnega pogleda, v katerem odseva velika moč notranjega gledanja. Sam sedi in dela, kot vse večere skozi vseh osem let.

»On dela, ker je država za to, da nesebično služi koristim ljudstva, ker daje voditelj zgled, ker je nad vsem in nad vsemi višja postava pravičnosti, ker je OBLAST DOLŽNOST IN NE PRAVICA.«

Dežela gorja

Končno je sir Walter odločno zahteval, da bi smel obiskati še kako barako v drugem okolišu.

»Sprejela naju je mlada, še dokaj prikupna žena, ki se je zdela, da jo umazano in borno stanovanje ni spravilo v zadrego. Oglevala sva si notranjost tega umazanega in odbijajočega brloga. Pet ljudi je živelo v eni sami sobi. Dve postelji, ki so jih uporabljali, sta bili pokriti z raztrganimi odejami. Svojemu najhujšemu sovražniku ne bi privoščil takega stanovanja.

Ubogi vodnik. Povedal sem mu svoje mnenje, da namreč angleška oblast nikdar ne bi trpela take luknje, ki bi bila kvečjemu za domače zajce. Imamo na Angleškem brloge, da moram zardeti od sramote, če nanje pomislim; toda nikdar nisem videl takih, da bi se dali primerjati s temi tukaj.«

V vseh mestih, celo okoli najmodernejših tovarn, je sir Walter ugotovil stanovanjsko bedo in neverjetno umazanost.

V Moskvi je naš potnik obiskal več stanovanj, v katerih stanujejo delavci z višjo mezdo. Povsod je našel premajhno stanovanjsko površino; družine, pri katerih je videti še nekaj snage, se kakor ostale stiskajo v eni sami sobi, večji ali manjši, brez možnosti, da bi si napravile vsaj za silo malo udobnosti.

Kar se tiče cestnega nadzorstva, je dalo siru Citrinu povod za najostrejšo grajo. Po ulicah je nezastlišana nesnaga. V ogromnem delavskem mestu Dnjeprge je našel eno samo dostojno cesto, tako rekoč snedi ilovne prašne puščave, ki mora biti ob mokrem letnem času gotovo skoro neprehodna.

Mezde sovjetskega delavca

Evo dva primera:

Delavci na uro: 1. kategorija 105,87 rubljev na mesec; — 7. kat.: 259,38 r.; — 8. kat. (višja): 317,62 rubljev.

Akordni delavci: 1. kat.: 127,75 rubljev na mesec. — 7. kat.: 312,99 rubljev.

Akordni delavci s specializacijo: 1. kat.: 151,38 rubljev na mesec; — 5. kat.: 257,34 rubljev na mesec; — 8. kat.: 454,12 rubljev.

Akordni delavci s težkim in nezdravim delom: 1. kat.: 140 rubljev na mesec; — 5. kat.: 238 rubljev; — 8. kat.: 420 rubljev.

Ravnatelj je prejemal 2000 rubljev, glavni inženir prav tako 2000 rubljev.

V tovarni čevljev v Sokorohodu pri Moskvi so mezde sledeče:

1. kat.: 125,30 rubljev na mesec; 3. kat.: 165,70 rubljev; — 7. kat.: 215 rubljev; — 9. kat. (višja): 250 rubljev.

Po cenitvi, kot jo je napravil sir Walter Citrine, je rubelj vreden kvečjemu 3 pence, kar naj bo 0,95 franka ali po naše 2 din, in se mu zde te plače resnično bedne.

Srednjo plačo ruskega delavca cenil avtor na 189 rubljev (je 380 din), medtem ko prejme pariški brezposelni 350 fr. (je okrog 700 din) na mesec.

Kako more potem ruski delavec živeti?

Ta problem razreši Citrine vpoštevajoč dva činitelja: rodbinsko plačo in socializirani del plače, ki obstoji v socialnih ugodnostih, kot so: zdravniška oskrba, sanatoriji, postaje za počitek, plačane počitnice, nizka stanarina.

Na podlagi izplačane mezde, socialnih ugodnosti in kupne možnosti je sir Walter Citrine dognal, da je najvišja delavska plača vredna 21 šilingov 1½ penca na teden, kar bi zneslo po naše kvečjemu tedenških 170 din.

Kako more ruski delavec s to plačo živeti? Iz preprostega razloga, ker večinoma dela tudi žena in se s tem dohodki družine najčešče podvoje ali skoraj potroje. Če je v rodbini še deček ali deklica, delata tudi

Vera in talent

Včasih slišimo neutemeljeno opazko, da je katoliški pisatelj oviran zaradi svoje vere.

Francija nam daje slaven zgled, ki kaže, da zapovedi vere in morale časnikiškemu talentu ne delajo nobenih ovir, nasprotno, vodijo ga in utrjujejo in včasih razvijejo do resnične genialnosti. Louis Veullot, veliki francoski časnikiar, je v resnici bil kristjan, ki je vse odredbe Cerkve ponižno poslušal. In to njegovega talenta nikakor ni oviralo, saj je bil prvak med časnikiarji. Vprav njegova vera je dala njegovemu peresu tako polnost in jasnost in izžarevajočo moč.

Louis Veullot nam je sam povedal, kako svobodnega se čuti v katoličanstvu, ki ga ni samo vodilo, marveč mu je bilo tudi sila, ki mu je dajala polet.

V juniju 1876. je zapisal: »Nikdar nisem zahteval svobode od svobodomisleccev, sklicujoč se na njih načela. Zahteval pa sem jo in jo bom zahteval od sebe, ker je to moja pravica. Te pravice pa mi niso dali oni, ampak moj krst, ki me je storil vrednega, da svobodo imam in zmožnega, da jo rabim. Sele tedaj, ko sem se odpovedal satanu in njegovemu napuhu in njegovemu delu, sem postal svoboden. Zaradi krsta mi je družba dolžna svobodo, kakor jo je dala že mojim očetom, in te svobode nočem zlorabiti ne proti svojemu bližnjemu ne proti samemu sebi.«

ZNAČAJNOST

V novembru je umrl v eni izmed sovjetskih ječ ruski pravoslavni nadškof. Pred petimi leti so ga osumili zvez z Vatikanom in ker ni hotel podpisati neke izjave v prilogi svetovetom, so ga zaprli. Neustrašeni, značajni nadškof se ni vdal in se dal rajši vleči v ječo, kjer je po počasnem mučenju umrl. S tem si je pridobil mučeniški venec, sovjetska vlada pa je pokazala svojo znano strpnost in širokogrudnost.

ta dva, tako da prideta dve plači ali celo več na isto rodbino.

Ker, z druge strani, oženjen ruski delavec potroši zelo malo za svojo obleko, pohištvo ali za zabavo, more živeti še brez prevelikih težav.

Življenjski stalež ruskega delavca Cene živil in trgovskega blaga

Sir Walter Citrine se je na svojem potovanju naravno zelo zanimal za življenjski stalež ruskega delavca in zlasti za ceno trgovskega blaga, ki si ga more s svojo plačo kupiti.

V vsakem mestu je napravil raziskavo v trgovinah, si skrbno beležil cene živil ter jih preračunaval

v angleški denar. Razen tega je sestavil primerjalno in poučno tabelo o cenah trgovskega blaga, kakor se prodaja po velikih pariških trgovinah in o cenah istega blaga v Rusiji.

Vendar je tudi treba vpoštevati, da je francosko blago po kvaliteti neprimerno boljše. Toda ne zadostuje izračunati ceno živil v pariških trgovinah in jo pretvoriti v rusko valuto. Gre za to: koliko potrebščin si more ruski delavec dobiti s svojo plačo v primeri z delavci drugih držav? Tako zastavlja sir Walter Citrine problem in pride do posebno poučnih zaključkov. (Dalje.)

Materializma imamo dovolj

Na Kitajskem se je pojavilo novo gibanje in sicer med pagani. Bori se za obnovo javnega in zasebnega življenja in na podlagi naravne morale. Zahteva, da morajo začeti z reformo voditelji sami pri sebi, da najprej obnovijo svoje družine, potem se šele obrnejo na druge. (in sicer najprej na vodilne kroge, potem pa na maso). V prvih vrstah gibanja so uradniki, mandarinji in dijaki. Poudarjajo, da je treba začeti najprej v politiki in vzgoji. Vzgoja mora sloneti zlasti na štirih krepostih: spodobnosti, pravičnosti, nesebičnosti in čistosti. V provinci Hupe, katere glavno mesto je Peking, so (n. pr.) sežgali na tisoče nemoralnih knjig, razne romane, pa tudi znanstvena dela, med njimi tudi Marksov »Kapital«, ki so ga našli približno v 200 izvodih. V vsem gibanju se odraža klic modernega človeka, ki hoče iz materializma k idealizmu. Zato podpira to gibanje tudi kitajska KA. To gibanje jasno kaže, kako je svet strupenega materializma sit.

Z naših gimnazij

III. državna realna gimnazija

Nekaj dni pred božičem smo dobili nov urnik, s katerim se je pričelo redno poučevanje verouka na gimnaziji, ki smo si ga zelo želeli. Novi katehet je g. šavora iz križevniškega reda. Ta je prevzel poučevanje verouka v tistih razredih, kjer ga do sedaj sploh ni bilo.

Delovanje dijaških društev je po počitnicah na zunaj nekoliko potihnilo. Ni še običajnih predavanj, ki jih je bilo pred božičem včasih po več na teden. Ferijalni savez je pa ustanovil dramsko sekcijo, ki misli prirediti igrane. JS pripravlja tradicionalno akademijo, katere dobiček prejmejo osmosolci za maturantski izlet na Jadransko morje.

Komunisti imajo povsod svoje prste vmes, tako tudi zapeljujejo mladino po gimnazijah in si tudi tu pripravljajo svobodne dneve boljše-viskega nasilja. Pretekli teden so v zvezi s tem aretirali nekega višješolca. Komunistem hoče tajno prodreti na gimnazije, za kar mu služi pač vse, kar mu pride v poštev, da dijaka moralno pokvari, drugo pride potem samo po sebi. Slovenski študent se bo že znal otepsti te židovske propagande. Zvesto mu bo stal ob strani katoliški dijaški tisk. Zato je naloga vsakega dijaka, da katoliški dijaški tisk širi in pospešuje.

»Vagonarji«

Prilika je nanesla, da sem se moral peljati z jutranjim dijaškim vlakom v Ljubljano. Mali kolodvor je bil nabito poln dijaštva. Kdor more, sedi ali stoji v čakalnici. Velika večina jih pa stoji na majhnem peronu in molči, kar je čudna navada za dijaka, ki drugače najraje molči samo tedaj, kadar je vprašan. Mrz je. Zaviti so v oguljene površnike in cepetajo čakajo prihoda vlaka. Malo jih je videti takih, ki žive v boljših razmerah. Obleka jih izda za otroke trške gospode. Večji del teh se ne vede tako, kot zahteva olika. Fantje se na nefantovski način obregujejo ob dekleta in njihovo vedenje ni dober zgled za ostale.

Lokomotiva zapiska. Vlak pridruža na postajo. Kolodvor na mah oživi. Vse se preriva k vagonom. Vsak hoče biti prvi. Še malo — signal — vlak odrda po tračnicah. V vagonih se začne drugačno življenje. Odložijo aktovke, posedajo po sedežih, kar je še prostora, drugi stoje. Prične se prijetno kramljanje. Drugi čitajo knjige, nekateri pa se pripravljajo tudi na šolo. V enem kotu smeh in krohot, v drugem pa polglasno mrmranje: laudo, laudas... Der betrogene Esel... itd. Pa se dobe tudi taki, ki porabijo čas vožnje »za strokovne dijaške zadeve«. Hitro mine vožnja. Vlak se ustavi v Ljubljani. Iz njega se kakor mravlje iz mravljišča vsujejo dijaki in hite v šolo. Tako dan za dnem.

Protivrska vzgoja v ruski šoli

Preiskava, ki so jo izpeljali pri 67 učencih, starih 7—8 let, na dveh pripravljalnih razredih neke šole v Saratovu in pri nadaljnjih 62 vaških otrocih prvega razreda (vsega skupaj 129 učencev, 71 fantov in 58 deklet) je pokazala, da 50,4% teh mladoletnih ne ve ničesar o Bogu ali pa ne veruje vanj. Evo nekaj odgovorov teh otrok: »Ne molim in v cerkev ne hodim.« »Ne vem ničesar o Bogu; Boga ni.« »Nikoli nisem bil v cerkvi in tudi nikoli še nisem nič slišal o Bogu.« »Mati me hoče poslati v cerkev, a jaz ne grem.«

Skoraj polovica (31 od 64) jih doma moli; 42 jih hodi v cerkev in — kar je še hujske — 13 jih je, ki radi molijo, ne da bi jih k temu nagajali ali prisilili. Nekateri otroci zamenjujejo Boga z duhovnikom ali z ikono. Ali večina veruje, da biva Bog v nebesih, da je »dober«, da daje zdravje in vsakdanji kruh. Spet drugi se ga boje. »Mati mi je pripovedovala o Bogu. Dober je, včasih pa je tudi hud.« »Bog je v nebesih, tja pokliče tudi mrtve« itd. ...

Sramotna taktika

V Marseillu so izsledili komuniste, ki so se preoblečili v duhovnike. Tako preoblečeni so hodili po breznicah in zloglasnih lokalih in se kolikor mogoče nedostojno obnašali. To je bilo preračunano namerno sramotenje duhovščine, z namenom, da jo spravijo ob dobro ime in vpliv. Marsejski škof je nato v škofijem listu vernike pozval, naj mu vsak tak primer naznanijo.

Važna

državoslovna

Za dijaka naročnika
izredno nizka cena:
6.- Din

publikacija

NAŠA POT XI Ali jo že imaš?

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).